

ГЕОРГИ К. КИРИЛОВ
КОГАТО ТЕ ПОВИКАТ
ДА СЕ ОБЪРНЕШ

Част 0 от „Капитан Мартин“

chitanka.info

(Из готовата за печат книга „Полъх на вятър от долината“)

На излизане чух един глас и се обърнах. Освен отражението си в стъклената стена, не видях нищо друго. На вратата някой ме догони и постави ръката си върху рамото ми:

— Не ме ли познаваш? И аз съм от Земята!

— Я не се шегувай — рекох и отстраних ръката с досада.

Долових нещастен смях зад себе си:

— За да ме видиш, трябва да ми позволиш да се докосна до тебе!

Челото ми взе да се изпотява. Вдигнах длан да се обърша.

— Няма нищо необикновено — каза гласът отново. — Не се смущавай. Аз живея отдавна на тази планета и те търся вече толкова дни... Ето, че днес...

Отпуснах се върху тревата и го усетих да сяда до мене. После го видях. Та това бях аз самия — сякаш се наблюдавах в огледалото!

— Ако се докосна до Капитан Мартин, ще заприличам на него — успокои ме двойникът ми.

— Нищо не разбирам — разтърках очи и се отместих. Той изчезна.

— Моля те, не ме измъчвай — каза тихо, когато се появи. — Научих, че сте пристигнали с Капитан Мартин и дойдох чак от другия край на планетата. Вие ми липсвахте толкова време! От нищо така болезнено не съм изпитвал нужда, както от вас.

— Какво се е случило? — рекох най-сетне съчувствено.

Той силно потри лицето си с длани, постоя няколко мига със затворени очи, вдъхна дълбоко въздух, сякаш не можеше да повярва, че съществува.

— Когато научихме, че вашата експедиция се загуби — рече той, — ние тръгнахме да достигнем до Е-444. Ти знаеш — оная планета, която, ако се овладее, човек ще стане безсмъртен.

— Знаем. Продължавай!

— Тогава стана нещо, което вероятно е щяло да стане и с вас, ако не сте изпреварили. Заловиха ни космически пирати, обезпльтиха ни и ни освободиха отново. Но не достигнахме до Е-444, а се озовахме един ден тук, на тази планета. Само че от другата ѝ страна.

Извадих от джоба на ризата си лулата, която Капитан Мартин отдавна ми беше подарил, натъпках я с тютюн.

— Дай малко и на мене — помоли се той и преглътна.

Стена ми тъжно, като го гледах.

— А другите къде са?

— Разпиляха се. Нали не можем да се видим. А биотоковете в такъв случай не помагат.

Стана ми още по-тъжно. Испитах ярост към пиратите, извършили това злокобно дело. Ала и облекчение, че успяхме да разпердушиним експедицията им, предназначена за нас.

— Нищо не остана от тях — спомних си.

— Искаш да кажеш: само от експедицията, тръгнала срещу вас.

— Досега не съм се замислял много сериозно — рекох, — но предполагам, че те са жители на Е-444. Просто са ни усетили и са решили да бранят планетата си. И навярно ние сме малко несправедливи сега, като ги наричаме пирати... Ние ги забелязахме от огромно разстояние, опитахме се да влезем във връзка с тях по най-различни начини. Като не можахме, бомбардирахме ги.

— Отлично! — възкликна двойникът ми. — А ние премного се суетихме.

Качихме се бързо в колата и намерихме Капитан Мартин. Беше възбуден от нещо. Когато му разказах предположението си за жителите на Е-444 и връзките им с пиратите, малко се съвзе. Дойде съвсем на себе си, след като му показах новия си познат.

— Хм! — рече Капитан Мартин и го докосна. Станаха двама Капитанмартиновци. Истинският Капитан Мартин го погледа няколко мига и се обърна към мене: — Сега какво ще го правим?

Повдигнах рамене:

— Предложи нещо.

— Слушай! — досети се изведнъж Капитанът. — Да повикаме Ян-отС. Може би с нещо ще ни помогне?

— Кой е този Ян-отС? — попита двойникът ни.

— Учен. Един от най-големите местни учени.

Двойникът ни въздъхна с малка надежда.

Ян-отС пристигна запъхтян. Щом видя двамата Капитанмартиновци, се стъписа и с поглед потърси помощ от мене. Накарах истинския Капитан Мартин да се отдалечи за миг. Другият изчезна.

Обясних му:

— Работа на ония от Е-444.

Новият ни познат отново се появи като Капитан Мартин и навел глава, се смути. Имаше вид на човек, който изпитва огромна вина върху себе си.

Ян-отС каза:

— Съжалявам! Не мога да ви помогна с нищо!

— Трябва да го спасим! — настоя Капитан Мартин. — И той е от Земята!

Ян-отС се почеса по брадата.

— Съжалявам, но не мога да ви помогна — повдигна той повторно очи. — Разбирам ви чудесно. И съжалявам много, но не съм в състояние да направя каквото и да било.

— Вие какво ли можете? — ядоса се Капитан Мартин. — Какво ли можете? — разкрещя се той. — Нищо не можете сами, все трябва някой да виси над главите ви!

Ян-отС постоя още малко, не издържа на последвалото мълчание, стана и навел глава, бавно излезе.

— Сега какво да те правим? — попита истинският Капитан Мартин.

— Нищо! — каза двойникът ни.

Аз въздъхнах. За пръв път се почувствувах толкова безпомощен. Разкопчах яката си.

— Нищо! — повтори той. — На мене и това ми беше достатъчно. Че се върнах за няколко часа. Иначе витаех като парче въздух. Като парче от триста грама въздух. Сега пак ще поема съдбата си!... — той се усмихна горчиво.

— Може би ще се видим пак някога! — казах глупаво.

Той завъртя глава.

— Но ние един ден все ще достигнем до тази проклета планета Е-444 и ти ще станеш онова, което си бил.

Потърсих го с очи — вече го нямаше. Размахвах ръце като слепец — нищо.

С Капитан Мартин се гледахме дълго и безмълвно.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 63/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.